

U-GRESIUNEA

MIHAIL GRĂMESCU

1. Când o mașină neagră cu sirenă și escortă oprește către miezul nopții la poartă, când trei persoane grăbite, cu pălării și pardesie cenușii sună insistent la ușa profesorului, acesta, cu ochii cîrpiți de somn, în costumul tras în pripă peste pijama, are toate șansele să audă șoapta vecinei în capot vișiniu, care-i suflă soțului rămas dincolo de ușa de unde pîndește cu ochi rotunzi, că „l-au ridicat pe profesor”, fiindcă, într-adevăr, ce poți crede altceva cînd asști mai mult sau mai puțin involuntar la asemenea incidente nocturne menite să rămîna subiect de bîrfă zile, săptămîni și chiar luni întregi pentru locatarii liniștitului imobil, oameni de bună-credință care nu și-ar imagina nici în ruptul capului că toată tevatura aceea nu era de fapt decît garda oficială a unui proaspăt reprezentant științific de importanță internațională, împuternicit să se implice cu prerogative speciale consfințite prin mandat guvernamental într-o problemă extrem de dificilă de litigiu major al unei mari puteri militare, care a încălcat tratatul de neproliferare abia semnat cu circa trei luni în urmă.

2. Dinspre Pustia semnelor de exclamație carbonizate înclinate radiar față de epicentru, desemnînd liniile de forță după care jungla se spulberase, un punct în mișcare browniană evoluează înfinitezimal în grandoarea fără de sfîrșit a semnului uriașei răni din trupul planetei atinsă de lepra ruinei, sub trunchiurile golașe, de cărbune, înclinate înmănuncheat în cel mai uriaș edificiu de artă cinetică de sub întunericul de ev al neașteptatului anotimp ploios dezmințit de data din calendarele ceasurilor din zona dezastrului, ceasuri ale căror afișaje începuseră să indice, sub fluctuația electromagnetică teribilă, cele mai aberante ore din zi și din noapte, dar ale căror luni și ani rămăseseră încă în conformitate cu luna și anul ceasurilor de pe celelalte meridiane, adunate și mereu împrăștiate de trimișii Lumii strîngîndu-se în mica așezare improvizată la marginea Pustiei cu cabane din plăci de protecție antiradiante oferite de toate firmele producătoare de echipament de război și echipament pentru explorarea spațiului cosmic, marile puteri arătîndu-se interesate în a-și demonstra prin gesturi „umanitare” neamestecul în tragedia fără precedent abătută asupra planetei, drept pentru care, la fel de contrariate de încălcare, toate se vedeau dispuse să-și expri-

me dezacordul față de experiența samavolnică, dacă e, într-adevăr, vorba de o experiență „deși, dacă e o experiență, cine a făcut-o?? și cum? sub permanentul control de pe sol și din spațiu, fără ca nici un observator, fără ca nici un satelit, fără ca nici o navetă să nu semnaleze traiectoria balistică mai înainte ca globul incandescent să se desfășoare criminal deasupra, și aici intervine ceea ce s-ar putea defini drept cel mai mare mister al sinistru-lui, deasupra nu numai a unei porțiuni oarecare de junglă, ceea ce nu ar fi avut cine știe ce implicații politice și strategice, ci deasupra chiar a locului unde statul în curs de dezvoltare, cu ajutorul unor subvenții serioase dinafară, planificase și proiectase începerea construcțiilor unei viitoare megalopole energetice preconizată în dotare cu un plasmotron a cărui putere instalată era menită să acopere în următorul secol circa 85% din necesarul energetic continental. Și, iată, tocmai când prospecțiunile se încheiaseră cu succes, nu se știe ce dușman lipsit de scrupule își alege în bătaie de joc tocmai locul acesta pentru o demonstrație de forță, insinuînd totodată și o deconspirare a tuturor planurilor printr-un serviciu de spionaj năucitor, fiindcă în afara celor cîteva colective implicate în proiect, care nu avuseseră însă acces la sinteza informațiilor, temele vizînd obiectivul fiind codificate, secretul acțiunii fusese păstrat cu mare strictețe; o demonstrație de tehnică militară menită, prin însăși natura incidentului, să îngrijoreze pe toată lumea atît prin sfidarea fără precedent a tratatelor de neproliferare cît, mai ales, prin scăparea totală de sub controlul defensiv a armei folosite, fiindcă fuzeea, cu o încărcătură de peste 50 de megatone, străbătuse necunoscutul traseu fără a fi depistată, chiar pe sub nasul controlului permanent asigurat de la sol și din spațiu, ceea ce a determinat pe toți deținătorii de armament neconvențional să-și anunțe fără întîrziere neimplicarea în divergent, febrilitatea denunțului unanim rezonînd mai mult a panică decît a intenții pașnice, drept care, deîndată, cu toții s-au declarat dispuși să susțină un plan de cercetări sub egida ONU în vederea rezolvării neîntîrziate a litigiului, să susțină cu echipament, cu specialiști, cu fonduri, cu orice, în orice condiții, numai să se rezolve cît mai degrabă problema vinovatului și să fie tras fără întîrziere la răspundere, fiindcă era evident că securitatea tuturor este amenințată de o armă depășind cu mult posibilitățile prezente ale oricărui stat. Deci nu-i de mirare de ce elita oamenilor de știință din întreaga lume a pornit în pelerinaj la proaspătul mormînt din junglă și de ce vîrfurile din toate ramurile de cercetare au fost oferite necondiționat de toate statele, micului Centru de cercetări ONU de la marginea Pustiei deferindu-i-se în timp record cele mai moderne și costisitoare instrumente și tehnologii, desprinse parcă dintr-un film despre viitorul secol, și nimeni

nu a mai simțit nevoia păstrării de secrete în această cruciadă menită să elucideze tema armei ce revoluționa din temelii toate problemele războiului modern.

3. Un punct viu, în mișcare printr-o lume moartă, un punct evoluînd brownian către laboratoarele sclipitoare, o entitate organică, inexactă și imprecisă, bîjbîind prin labirintul sutelor și miilor de kilometri de semne de exclamație carbonizate, o ființă neprotejată de un costum argintiu, antiradiant, o formă învelită în zdrențe cenușii, ude de ploaia neîntreruptă, prăbușindu-se din norii vineții ai cerului scund, o umbră înaintînd lent și oprindu-se adesea, poate pentru a se odihni, poate din cu totul alte motive, la fiecare popas de sub urzeala dezlînată răsărind o mîină suavă și albă ca de femeie, să întindă către movila de cenușă adunată la picioare un ciob ca o așchie de cristal ce putea fi o unealtă sau o sculă de preț de vreme ce trezea în scrum pîlpîirile scurte străluminînd sub resturile glugii descompuse chipul uluitor de tînăr al efeminării cu ochi nemișcați într-o alungire bulbucată de întunerice. Așa l-au întîlnit pe Delegat pentru prima dată: stînd pe vine alături de movila de cenușă sticlind palid sub cerul violet al anotimpului ploios apăsînd cu mare greutate asupra Pustiei. John Miller avea să repete apoi de nenumărate ori povestea primului contact insistînd mai ales pe senzația neplăcută resimțită de atingerea cu laba părăoasă și groasă „ca de urs”, cum ținea el să precizeze de fiecare dată, că „parcă ar fi fost o viețuitoare pădureană”, spunea Miller, scuturîndu-se înfiorat, „iar laba ce i-am strîns-o sub zdrențe parcă ar fi fost o labă de urs, dar ceea ce m-a contrariat mai ales a fost faptul că nu-i deslușeam fața cu toate că nu erau între noi mai mult de cinci inchi și glasul hîrîit mă izbea în nas cu un damf de vegetale putrede, atît de hîrîit zgîriindu-mi urechile cu engleza vorbită că mi-a fost necesar un mare efort de atenție ca să înțeleg că engleza o vorbea. Ne-a refuzat cînd i-am propus să urce în jeep, și deși întîlnirea se produsese la mai bine de douăzeci de mile de centru, nu a întîrziat nici zece minute față de noi, ceea ce mă face să cred că fuge grozav de repede prin pădure.”

4. „Exagerezi, John”, intervenise Allain, ecologul marocan. „Voi, englezii, aveți o imaginație bolnăvicioasă care vă joacă adesea feste în receptarea realității, fiindcă, în primul rînd, Delegatul are un trup uscat, numai piele și os, și am constatat acest lucru cînd i-am strîns mîna ofilită, cu pielea pergamentoasă și pigmentată. Unghiile vinete mi-au făcut silă, iar cît privește vocea, nu am mai auzit o voce atît de stridentă decît la un vraci saharian, care vorbea tot dialectul ăsta franco-african. Cînd am ajuns m-am interesat la comandament și am aflat că șefii știau de venirea lui și-l așteptau. Fuseseră avertizați, de nu știu cine, probabil de sus de tot, că ne

vine încă un ajutor, deși, ca să zic așa, există un punct neclar în toată povestea asta, și anume natura forurilor care ni l-au plasat pe zurliul ăsta, că militarii au primit ordin să-i acorde statut științific, fără a fi prea clar în ce știință anume, în vreme ce noi, cercetătorii, nici nu l-am mai cunoscut nici unul mai înainte, și nici nu am mai auzit de el prin țările de pe unde venim.”

5. „O fi delegatul Sfintului Scaun”, își dădu cu părerea Andreo, radiologul italian, argumentându-și ipoteza prin abundența de citate latinești cu care Delegatul îl potopise în scurtul dialog pe care-l purtaseră. „Senzatie dezagreabilă ca aia cînd ne-am strîns mîinile n-am mai avut decît atunci cînd am cunoscut un pelerin din Ordinul de Malta, care, tot așa, mi-a lăsat impresia că am apucat din greșeală pe sub zdrențele rasei nu o mîină de om ci o gheară solzoasă, lua-l-ar dracu și pe ăla, că ne trimit de la o vreme pe cap toți nebunii! Pe geologul indian l-ați văzut? Ei, și de ăla ce să mai vorbim?”

6. Întrucît „Cazul Jungla-Jumping-Jack-flash” avea un antecedent în istorie, era de așteptat să fie acceptată cu ușurință vreuna dintre ipotezele precedente care încercaseră să explice cazul geamăn fenomenalistic, așa-zisul „meteorit Tungus”, despre care se căzuse pînă la urmă de acord că fusese un uriaș fulg de zăpadă, sau un miez de cometă, sau o gaură neagră, ba chiar o navă cosmică extraterestră, dar în nici un caz o fuzee de 50 de megatone, deoarece în 1908 nici nu se putea pune problema experimentelor cu armament neconvențional. E adevărat, dacă ar fi fost să luăm în serios informațiile furnizate de observatorii ocazionali ai fenomenelor, totul semăna pînă la amănunt. Ba pînă și ipotetica traiectorie balistică a celor două obiecte ar fi sugerat cam același loc de lansare, și adepții ipotezei dublului anterior nu înțelegeau de ce se ambiționează forurile militare să interpreteze atît de tendențios cazul drept un litigiu de neproliferare, așa încît, întrucît opinia publică începuse să se lase influențată, a fost necesar, pentru continuarea cercetărilor în direcția corectă de orientare, să se facă public argumentul peste care nu se putea trece, fiindcă dacă în 1908 nu se putea vorbi, desigur, de înregistrări magnetice instantanee din satelit, de astă dată nu se mai interpretau impresiile unor călători cu trenul care se bronzaseră peste noapte urmărind răsăritul de la marginea taigalei. Și nu atît crepusculul continuu de nopți albe ce învăluiseră pămîntul de la cataclism îi deranja pe militari cît mai ales imaginea certă a fuzeei surprinsă de camerele de luat vederi în fracțiunile de secundă de dinaintea exploziei, dezvăluire evidențiind fără dubiu o superbă rachetă balistică, un adevărat împărat al fuzeelor pe a cărui burtă sclipitoare se deslușea chiar și un semn

de cod, dar cod căruia nu-i corespundea în nici un arsenal al lumii. Nimic, deci, nu s-ar fi ajuns nici la deteriorarea situației militare mondiale, putîndu-se presupune eventual că fuzeea ne fusese trimisă cadou de pe Marte sau din nebuloasa din Andromeda, de oriunde dacă, și acest **dacă** era de fapt cheia de boltă a litigiului – DACĂ în urma reconstituirii pe simulator a traiectoriei balistice nu s-ar fi ajuns, printr-o localizare geografică destul de exactă a zonei de lansare – undeva prin Pacific – calculele nelăsînd nici o urmă de dubiu: fuseseră controlate de toți factorii în măsură să le controleze și nu erau contestate de nimeni. Ori, prin cine știe ce nefericită întîmplare, exact în perimetrul respectiv din Pacific se afla o rampă secretă, sau, mai precis, care fusese secretă, o rampă de lansare a unei mari puteri, lucru pe care marea putere nu l-a negat cînd s-a aflat pusă față-n față cu evidența, numai că, a argumentat ea, de la rampa aceea din Pacific nu se lansase niciodată nimic – era o bază strategică, strict strategică, și care, pe deasupra, nu avusese și nu avea în dotare fuzee din modelul în litigiu, iar pentru a se sustrage definitiv de sub acuzație, marea putere s-a declarat dispusă a se supune benevol la un control total de armament strategic neconvențional al unei comisii ONU internaționale, căreia îi punea la dispoziție orice documente necesare expertizei. Dar în urma cercetărilor pe care comisia desemnată de ONU le-a efectuat la arsenalele militare ale marii puteri s-a stabilit că, într-adevăr, acesta nu dispune de nici o armă analogă celei în litigiu, numai că, printr-un fenomen greu de explicat, dar sfidător iarăși la adresa secretelor militare și a serviciilor de spionaj, forurile militare ale acelei mari puteri tocmai primiseră investiția bugetară necesară începerii cercetărilor în vederea unui proiect preconizînd construirea unor focoaase de 50 de megatone, care însă nu puteau fi considerate realizabile mai devreme de 10-15 ani.

7. Referitor la paralelismul între „Cazul-Jungla-Jumping-Jack-flash” și „Meteoritul Tungus” se adăugă un amănunt care a devenit flagrant la prima cercetare mai amănunțită a celor două fenomene gemene: atît în locul de cădere al „meteoritului”, unde luase ființă mult mai tîrziu un mare centru energetic dotat cu un ciclosincro-fazotron, cît și în zona „Jungla-Jumping”, unde era de așteptat că se va construi plasmotronul, dezastrul se lega de un viitor generator de energii înalte, ceea ce a fost interpretat de unii savanți în sensul unei posibile influențe în conexiune inversă între catastrofe și generatoare, sugerînd o posibilă intercorelare a celor două cazuri sub formula: „o zonă de exces energetic cere ulterior un generator de echivalență”.

8. Cazuri de îmbolnăvire s-au semnalat abia în cursul celei de-a doua

perioade a stagiului și anume mai frecvent la primii sosiți sau la cei care petrecuseră sejururi prelungite printre ciaturile înclinate ale trunchiurilor carbonizate. Mai întâi o erezie frenetică îl împingea pe cel atins de molimă la polemici scandaloase în legătură cu unele sensuri obscure la care avea acces cu predilecție, scăpându-le celorlalți, pentru ca mai apoi, foarte repede, să se instaleze halucinații din ce în ce mai intense, când bolnavul rătăcea zile și zile în șir prin Pustie căutând albinoși, ființe a căror descriere îi contraria pe cei lucizi. Psihologii și psihiatrii care au studiat devianța au semnalat imediat caracterul monoton și sistematizat al delirului, halucinațiile prezentându-se la toți cei atinși de boală ca și când aceștia ar fi avut cu toții acces la o unică lume extrasenzorială, ceea ce îi deruta în egală măsură și pe bolnavi și pe cei sănătoși din centru, impresia cu care rămâneau și unii și alții fiind de verosimil și veridic, nu o dată întîmplîndu-se ca doi-trei bolnavi să stea de vorbă îndelung, susținîndu-se reciproc în comentariile cu privire la o realitate comună, apărîndu-le drept un spațiu fizic inaccesibil vulgului, dar menit celor aleși să li se dezvăluie ca o charismă, cu legi și fenomene concrete și coerente, închegate într-o lume altminteri. Pentru aceștia, Pustia înceta să mai fie o monotonă înșiruire de semne de exclamație carbonizate, ci își releva o geografie secretă a cărei floră și faună conferea fiecărui loc un specific distinct de o originalitate nefirească. Se vorbea astfel despre „lacul-cel-mare” și despre „bălțile-cele-mici”, iar cîte unii povesteau chiar despre o „mlaștină” a cărei floră și faună spectrală trimitea gîndul către basmele și legendele evului jumătate. Furat de iluzie, bolnavul sfîrșea prin a-și scoate combinezonul antiradiant, expunîndu-se inconștient la cumplita moarte ce-l pîndea de dincolo de stîlpii înnegriți peste care își proiecta feeriile lipsă. Argumentele conform cărora cei atinși făceau acest gest, erau dintre cele mai diverse: de la pretenția că astfel se simt mai liberi și speră să prindă un albinos și terminînd cu convingerea că nu există nici o primejdie de vreme ce Delegatul și Erya nu recurg niciodată la vreun costum de protecție. Cei mai mulți, pur și simplu, nu se mai interesau de uniforme, pe care le considerau niște „aspecte minore și nesemnificative ale existenței” lor. Pentru a veni în întîmpinarea medicilor, conducerea militară a încercat să-i impună Delegatului programul general de disciplină, respectarea orelor de somn și activitate ale tuturor membrilor micii colectivități, ținuta obligatorie, combinezonul antiradiant și mesele la ore fixe, însă s-au izbit de un refuz încăpățînat, și orice insistență s-a vădit inoportună, căci imediat au început presiunile de sus, ieșind în relief pentru prima dată puterea forurilor care îl delegau și caracterul lor meta-administrativ și para-național.

9. Din descrieri, Erya părea să fie o fetiță de 14-15 ani care „se juca” prin Pustiu, la toate relatările despre ea fiind consemnat și albinosul care o însoțea peste tot, imaginea standard din mintea bolnavilor prezentînd-o pe undeva prin preajma oazei din centrul Pustiei unde, printr-un fenomen clasic de paradox al iradiației, pe o arie de circa 20-25 metri, arborii rămăseseră în picioare, neafecțați de dezastrul din jur, credința celor „atinși” fiind că în zona respectivă ar fi supraviețuit chiar cîteva forme mutagene ciudate: flori incadescente care i-ar fi sugrumat pe temerarii ce s-ar fi aventurat în apropierea lor, ființe subpămîntene care-i trăgeau pe trecători în adînc și alte minuni de genul ăsta, neconfirmate de cercetările întreprinse la fața locului. „Erya este o micuță indiancă”, afirmase Ormez, chimistul brazilian atins de molimă, în ziua de dinainte de dispariție. „Poartă semnele marelui Inca: un cerc împărțit în patru sectoare, cu semnul semilunei, cu steaua florii, cu săgeata și cei doi ochi ai spiritului”. Cu toate că părea de acord cu descrierea chimistului brazilian, Iuri, astronomul sovietic decedat și el cîteva zile mai tîrziu, dădea complet altă interpretare semnelor: „În zona Iranului de nord se folosesc adesea aceste embleme tatuate pe frunțile celor predestinați”, spunea el. „Ceea ce brazilianul credea că e o semilună, este de fapt un R fără codiță, steaua florii trebuie citită S, iar săgeata și ochii sînt alfa și omega, începutul și sfîrșitul. De asemenea, poziția în care stă sugerează cifra 4, și nu este întîmplătoare nici culoarea roșie cu care s-a însemnat zbenghiul de pe fruntea fetei”.

Cît despre albinoși, aceștia au fost descriși cînd ca niște cățeluși albi, flocoși, de o rasă nemaivăzută, cînd ca niște țapi de talie foarte mică, iar excrescența frontală spiralată amintea de o cochilie sau de un tîrbușon de chihlimbar. „Cred că este vorba de o mutație genetică indusă de iradiația foarte intensă a vreunuia dintre animalele care au supraviețuit în zona de paradox a radiației”, și-a dat cu părerea Du Djîn, specialistul chinez, pierdut la numai o săptămînă de la venire, fie din cauza unei sensibilități deosebite de constituție, fie din cauza exceselor de expunere la care l-a dus entuziasmul cu care s-a lansat în cercetări încă din primul moment al venirii sale.

10. După aceea, cercetările au trecut printr-un punct mort, cînd păreau a se fi împotmolit definitiv. Molima făcea ravagii în rîndul celor adunați în laboratoarele argintii ale centrului. Nimeni nu mai găsea soluții rezonabile de interpretare. S-a propus o ședință de sinteză, și, după ce, în încheierea lucrărilor, fizicienii și-au expus referatul prin care se atesta fără dubiu că Pustia se prezintă ca o zonă supusă unui experiment cu o încărcătură nucleară echivalentă cu 50 de megatone, confirmare care nu aducea însă nici o

explicație plauzibilă referitoare la modul în care avusese loc experimentul și cum fusese transportat pînă aici focosul care explodase la circa trei kilometri deasupra epicentrului, cînd peste asistență s-a lăsat liniștea. Delegatul și-a justificat pentru prima și singura dată prezența printr-o intervenție salutară care a răsturnat întreaga problemă, direcționînd cercetările în complet alt sens decît fuseseră ele duse pînă atunci. „În urma analizelor efectuate de mine”, a mîrîit el, „semnalez o radiație tahionică de cîteva zeci de mii de ori superioară celei normale. Studiind imaginile din satelit am remarcat pe originalul electromagnetic al înregistrării un bruiaj cu particule ultrarapide pe care sînt înclinat să le identific a fi tahioni. Întreaga imagine a înregistrării are o luminozitate anterioară exploziei fuzeei, care nu s-ar justifica decît în cazul în care fuzeea ar fi fost precedată de alte patru sau cinci focoașe echivalente”. În stupefarea ce se oglindea pe chipurile tuturor, nedoritul personaj s-a îndreptat spre pupitrul central al sălii, depunînd, cu o mîină groasă și îmblănită de un păr roșu-gălbui, ca de leu, pe claviatura simulatorului, o ființă mică și albă pe care o scosese de sub zdrențe. Animalul pufos iradia o lumină neliniștitoare ce îndurera privirile ațintite spre el, și cînd profesorul Verga a întins mîna către ciudata viețuitoare, aceasta a sărit, agresivă și mîndră în sălbăticia ei, să muște, sau, poate, să împungă cu cornul de chihlimbar din frunte. „Acest mutant semnalează o radiație tahionică echivalentă cu de o sută de mii de ori radiația normală, ceea ce rămîne de calculat nemaifiind decît de cîte încărcături de 50 de megatone simultan este nevoie deasupra unui plasmotron pentru a induce o asemenea radiație”. Acestea fiind zise, Delegatul a părăsit sala fluturîndu-și zdrențele, și după ce a ieșit, prin ușa rămasă o clipă deschisă, asistența a mai putut întrezări silueta celui care, atins și el probabil de molimă, și-a scos cu un singur gest scurt zdrențele de pe el, lăsîndu-le să cadă filfiind la pămînt în urmă-i asemenea unor aripi de barză desfășurate, într-un tablou egiptean, apărînd pentru o clipă gol, din spate, ca un uriaș păianjen cu o labă de urs, cu o gheară cu solzi, cu un ciot deformat de fantastice lepre, cu o labă de leu, cu o mîină pergamentoasă și ofilită de hoască alături de o juvenilă și efeminată mîină de codană lascivă. Din cocoașa spatelui s-au desfășurat evantaiele străvezii ale razelor ca aripile dintr-o crisalidă pînă la cer, și o voce ca tunetul a stîrnit în pădurea trunchiurilor carbonizate un ecou de orgă scufundată. Prin ploaia torențială i-a venit în întîmpinare o logodnică strălucind ca soarele ce nu va mai răsări niciodată dureros de roșu dintre norii vineți și răi deasupra Pustiei scurmînd tot mai adînc în trupul plantei rănite.

11. Președintele, ale cărui distincție și stăpînire de sine erau cunoscute și

recunoscute, prestața sa fiind știută drept una dintre cele mai redutabile arme ale sale în alegeri, erupse pur și simplu de pe locul său, lăsându-i pe toți cu gura căscată: „Sînt nebuni!”, strigă el, roșu de mînie. „Ăștia sînt de-a dreptul nebuni!” După momentul penibil de liniște, sala izbucni într-o rumoare confuză de aprobare. Ministrul de război se ridică și el, gesticulînd ca un înecat. Treptat, membri guvernului se potoliră și președintele continuă arătînd spre ecran: „Domnii aceștia: **cei-mai-iluștri-oameni-de-știință-din-întreaga-lume**, își imaginează că adunați atîția la un loc își pot permite orice!” Cîteva voci din jurul mesei rotunde guvernamentale aprobă: „Da, da, așa e!” sau „Da, da, își bat joc de noi!” Ceva mai potolit, președintele urmă: „Să le cerem imediat, telefonic, părerea și celorlalte puteri implicate! Să vedem ce zic englezii de asta! Sînt curios cum au primit germanii ultimatumul! Zău, sînt foarte curios!”

Ar trebui să mințim ca să afirmăm că privise cineva pe lume bine ultimatumul reprezentanților comisiei de litigiu. Nu, nimeni nu primise bine ideea ca forul științific să preia controlul asupra arsenalelor de arme neconvenționale, obligîndu-se la sondaje ale opiniei publice prin plebiscite înainte de fiecare mișcare cu care va încerca să se achite cît mai prompt de „misiunea sacră ce i s-a încredințat”. „Nu putem da raportul cu concluziile la care am ajuns în urma cercetărilor efectuate decît cu garanția că informațiile cuprinse în acest raport vor parveni imediat și nemijlocit opiniei publice din întreaga lume”, se explicase cu părere de rău parcă, în încheierea ultimatumului, coordonatorul central al comisiei științifice de litigiu. Pe ecranele televizoarelor anexate la circuitul închis din sediile politice și administrative ale puterilor implicate s-au perindat prim-planuri cu figurile oamenilor de știință. Din cauza luminii proaste din laboratorul central, fețele apăreau buhăite și puhave, în culori ale căror degradeuri sugerau oboseala și descompunerea.

„Asta-i tot?”, întrebese cancelarul întorcîndu-se către ministrul forțelor armate. „Ce-i cu asta?”, întrebese majestatea sa pe mareșalul care ridicase, drept unic răspuns, scurt, din umeri, „Bine, dar ăștia sînt nebuni!”, exclamase indignat excelența sa, „complet nebuni!”

„Americanii ce spun de asta?”, se mai întrebese președintele. Secretarul aplecat, din spate, îi murmură discret la ureche. Pe fruntea de taur a ministrului de război, întoarsă în așteptare, sclipeau cîțiva stropi. Președintele se răsuci din nou, cu tot trupul, către oficialii tăcuți, cu capetele aplecate.

Cum să anunți miliardele că participă involuntar la un război care se va declara abia peste cîteva sute de ani? Cum să-i convingi să accepte rolul de primi sacrificai ai ultimelor fuzee dintr-un holocaust în care viitorul se

face țândări, viitor în numele căruia prezentul mai supraviețuiește încă, deși a și început, deja, să moară? Cum să mai mobilizezi, cu ce argumente, oamenii să pună umărul la construcția unor orașe menite să atragă, asemenea paratrăznetelor trăznetele, armele cumplite ale unei bătălii care nu a început încă? Ce forță mai poate mobiliza aglomerațiile peste care focoașe de 50 de megatone vor prinde a se abate din ce în ce mai precis?

Deocamdată, armele aruncate prin timp de dezintegrarea viitoare a planetei au căzut departe, doar peste proiectele viitoarelor urbe, dar cărui centru urban real îi destinează hazardul următoarea încărcătură, zvârlită la întâmplare, ca o potcoavă de cal mort peste umărul unui superstițios demont? Vecine, cu care azi nu am nimic de împărțit, mă tem ca prin cine știe ce ghinion idiot, să nu te lovească tocmai arma la care lucrez, să nu-ți cadă pe casă tocmai când fiica ta, logodnica mea, și-a îmbrăcat, în așteptarea mea, straiul alb de mireasă! Iar eu, unde să mă ascund de acest bumerang? Cine îmi garantează că nu-mi va cade în cap tocmai când intru pe poarta actualului prieten, viitor dușman? Din ce în ce mai des vor veni de dincolo de o cataractă de timp mesagerii de foc ai unei desperate U-gresiuni. Cine pe cine mai apără și atacă?

Uriașul exod în care au pornit marile aglomerații urbane vor feri, oare, miliardele, de războiul teribil? Desființate, armatele, granițele, civilizația. Poate că, astfel, nu va mai fi nici un război! Război cu Troia nu se mai ține!

Dar dacă armele imbecil de deștepte, tocmai scăpate de sub control, vor începe apocalipsul?

Dacă dezastrul va începe în lipsa noastră? Dacă uraganul dis-cronologic, u-gresiunea, a fost / va fi stîrnită de o fuzee dintr-asta rătăcită prin timp, de undeva, de dincolo de ultimul om sufocat de ploaia torențială de sub norii vineți ai planetei-seră? Războiul paznicilor vigilenți, continuînd să apere granițele unei lumi din care viața s-a stins de mult în urma ultimelor focuri ale unei conflagrații ulterioare.

Prin oglinda sfișiată a Istoriei, așchii bezmetice de viitor și de trecut vîjîie pe la urechile noastre. Erya, copila cu licorn, vine plîngînd prin cenușa Pustiei, sub ploaia torențială. E un potop cu Timp căzînd peste Pustia acoperită cu nori vineți. O lume a morții, prin care evoluează brownian un punct viu, neprotejat de combinezonul antiradiant, bîjbîind cu o inexactitate organică prin labirintul kilometrilor de semne de exclamație carbonizate, dispuse radiar, într-o înclinație desemnînd invizibile cîmpuri de forță dispuse dinspre epicentru către limite. Și chiar în mijloc, într-un cerc al cărui diametru nu depășește treizeci de ...